

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 52C/158/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216214208
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Roštárová
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2017:1216214208.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudkyňou JUDr. Alenou Roštárovou v sporovej veci žalobcu: SBK INVEST, a.s., Nobelova 9, 831 02 Bratislava, IČO: 35 764 066 zastúpeným AK RASLEGAL spol. s r.o., Mostová 2, 811 02 Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika, zast.: Ministerstvo spravodlivosti, Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím v výške 6.205,20 eur, takto

rozhodol:

Súd žalobu z a m i e t a .

Súd žalovanému voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou tunajšiemu súdu dňa 02.09.2016 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 6.205,20 eur spolu s príslušenstvom a na náhradu trov konania. Svoju žalobu odôvodnil na tom skutkovom základe, že dňa 16.01.2013 bol Okresným súdom Bratislava II vyhlásený rozsudok č.k.: 50C/239/2011-108 (v znení opravného rozhodnutia č.k.: 50C/239/2011-121) v právnej veci v ktorej na strane žalobcu vystupoval žalobca v tomto konaní proti žalovanému DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, ktorým Okresný súd Bratislava II zaviazal žalobcu zaplatiť náhradu trov konania vo výške 36.698,96 eur. Voči predmetnému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, po ktorom Krajský súd v Bratislave predmetný rozsudok zmenil a vydané opravné uznesenie zrušil. Uznesením č.k.: 6Co/311/2013-136, 6Co/317/2013 zo dňa 31.05.2013 zaviazal Krajský súd v Bratislave žalobcu na náhradu trov konania žalovanému vo výške 25.100,44,- eur. Po podanom dovolaní zo strany žalobcu rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej iba ako „NS SR“) tak, že napadnuté uznesenia Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil súdom nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Následne Krajský súd Bratislave obratom zrušil aj napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava II.

V priebehu dovolacieho konania, v čase do vydania rozhodnutia NS SR, však žalovaný v predmetnom spore-t.j. DRUDOP, stavebné a opravárske družstvo, podal návrh na exekúciu priznaných nárokov, ktorá prebehla v celom rozsahu priznanej náhrady trov konania v súlade s dovolaním napadnutými rozhodnutiami. Z konečného vyúčtovania exekúcie vyplýva, že vymožené nároky predstavovali exekvovanú istinu, trovy právneho zastúpenia pri exekúcii, trovy exekúcie oprávneného, odmenu exekútora (5.111,- eur), hotové výdavky (60,- eur) a 20% DPH z trov exekúcie (1.034,20 eur). Proti vedeniu tejto exekúcie podal žalobca námietky, ktoré boli vyhodnotené Okresným súdom Bratislava III ako neopodstatnené a čiastočný návrh žalobcu na zastavenie exekúcie bol zamietnutý. Žalobca bol takisto neúspešný aj po podanom odvolaní voči takémuto rozhodnutiu. Žalobca má zato, že práve vymožená odmena súdneho exekútora v súhrnnej výške 6.205,20,- eur predstavuje škodu, ktorá vznikla žalobcovi z dôvodu nezákonného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, zrušeného NS SR, v spojení

s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava III o nepovolení odkladu exekúcie z dôvodu prebiehajúceho dovolacieho konania.

Žalobca si preto túto škodu dňa 08.01.2015 uplatnil prostredníctvom žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu - Ministerstva spravodlivosti SR. Dňa 09.07.2015 bola zo strany Ministerstva spravodlivosti SR žalobcovi doručená odpoveď, v ktorej mu bolo oznámené, že po predbežnom prerokovaní uplatneného nároku na náhradu škody považuje Ministerstvo spravodlivosti žiadosť žalobcu za nedôvodnú.

Žalobca vo svojej žalobe taktiež poukázal na relevantné právne normy, týkajúce sa ním uplatneného nároku a takisto predložil súdu na oboznámenie rozhodnutie NS SR, sp. zn.: 3Cdo/110/2012, pričom podľa žalobcu ide v predložennom rozhodnutí o totožný právny titul a veľmi podobný skutkový stav aký je v prejednávacom prípade.

2. Žalovaná vo svojom vyjadrení k žalobe uviedla, že má zato, že žaloba je neurčitá a nezrozumiteľná, nakoľko žalobca si škodu uplatňuje na základe viacerých titulov, ktoré nevymedzil jednoznačne. Keďže podľa žalovanej zo žaloby nie je jasné, na základe ktorého rozhodnutia si žalobca nároku náhradu škody, nie je možné ani preskúmať príčinnú súvislosť medzi údajným nezákonným rozhodnutím a údajným vznikom škody. Žalovaná poukázala na podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody v podmienkach zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktoré sú: 1. nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2. existencia škody a 3. príčinná súvislosť medzi bodom 1. a 2.

Žalovaná sa zároveň vyjadrila k rozhodnutiu NSSR sp. zn.: 3Cdo/110/2012, pričom poukázala na to, že predmetom daného súdneho sporu bola žaloba na plnenie a predmetom sporu, ktorý predchádzal tunajšiemu sporu bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

Žalovaný poukázal na to, že po zrušení dovolaním napadnutých rozsudkov nižších stupňov NS SR, sa okresný súd opätovne zaoberal otázkou výšky trov konania a v danej veci rozhodol dňa 03.02.2016, č.k. 50C/239/2011-192. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie a Krajský súd v Bratislave rozhodol v uznesení sp. zn.: 6Co/180/2016 zo dňa 02.06.2016 tak, že výrok napadnutého uznesenia, ktorým bola žalobcovi uložená povinnosť zaplatiť žalovanému k rukám jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 28.756,30 eur zmenil tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému k rukám advokáta trovy vo výške 29.872,97 eur.

Žalovaná ďalej tvrdila, že keďže žalobca zostal na základe rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6Co/180/2016 zo dňa 02.06.2016 aj naďalej zaviazaný k úhrade trov konania, ktoré sú ešte vyššie ako pôvodné, je evidentné, že žalobcovi žiadna škoda nevznikla, nakoľko pokiaľ by súdny exekútor nepristúpil k vymáhaniu trov konania, ale vyčkal by až do rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn.: 6Co/180/2016 nakoniec by k vymáhaniu trov konania v rámci exekučného konania aj tak došlo, čo znamená, že žalobca by musel uhradiť trovy exekučného konania, ktoré by dokonca boli teraz ešte vyššie než v pôvodnom exekučnom konaní.

V tejto súvislosti žalovaná poukázala aj na nález Ústavného súdu č.k.: II.ÚS 165/2012-45, na základe ktorého žalovaná zastáva názor, že náhrada trov exekučného konania môže zakladať bezdôvodné obohatenie voči súdnemu exekútorovi a nie nárok na náhradu škody voči štátu. Pokým žalobca nepreukáže bezúspešného domáhania sa vydania bezdôvodného obohatenia voči súdnemu exekútorovi, nemôže sa domáhať ani náhrady škody, keďže mu žiadna škoda nevznikla

3. Žalobca vo svojej replike k vyjadreniu žalovanej poprel údajnú nezrozumiteľnosť žaloby a mal zato, že podrobné zdôvodnenie všetkých pre vec relevantných skutočností je obsiahnuté v žalobe. Ďalej žalobca tvrdil, že sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, na ktorej založila odlišenie prejednávaneho prípadu od rozhodnutia NSSR sp.zn.: 3Cdo/110/2012 a opakovane na závery v ňom NSSR predostreté odkázal. Čo sa týka neexistencie škody tvrdenej žalovanou, žalobca uviedol, že ide zo strany žalovanej o nesprávne narábanie s rozhodujúcimi právnymi normami. Žalobca tvrdil, že pokiaľ by bola nezákonnosť zrušených rozhodnutí NS SR identifikovaná skôr, exekúcia voči nemu by bola jednoznačne zastavená a škoda by žalobcovi nevznikla. Z uvedeného vyplýva, že vznik škody na jeho strane súvisí aj s tým, že exekučný súd nevyčkal na rozhodnutie NSSR o dovolaní žalobcu, aj napriek tomu, že by z takéhoto postupu nikomu nevznikla ujma a predišlo by sa tak vzniku škody na strane žalobcu. Žalobca tvrdil, že za každé nezákonné rozhodnutie zodpovedá štát bez rozdielu a je nemysliteľné aby táto zodpovednosť bola prenášaná na poškodený subjekt-t.j. žalobcu.

Žalobca sa nestotožnil ani s argumentáciou žalovanej týkajúcou sa priority uplatnenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia od súdneho exekútora pred samotným uplatnením nároku na náhradu škody voči štátu, nakoľko podľa žalobcu súdny exekútor neurobil žiadny nezákonný úkon a vystupoval v pozícii

vykonávateľa štátnej moci. Uviedol, že o bezdôvodnom obohatení sa hovorí ako o tzv. "zostatkovej klauzule" civilných nárokov, keďže by po ňom oprávnený mal siahnuť až keď mu nesvedčí žiadny iný právny titul.

4. Žalovaná vo svojej duplike uviedla, že žiadne tvrdenie v replike žalobcu nie je spôsobilé vyvrátiť argumentáciu žalovanej a plne odkázala na svoje predošlé vyjadrenie čo sa týka existencie škody ako aj prednosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia pred nárokom na náhradu škody.

5. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v priebehu konania do spisu ako aj prednesom zástupcov sporových strán a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Z Upovedomenia o začatí exekúcie zo dňa 10.02.2014 sp.zn.: M. XXXX/XXXX vyplýva, že súdny exekútor- P. E. P. - súdny exekútor upovedomil žalobcu o začatí exekučného konania v prospech oprávneného- DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo.

7. Z listu zo dňa 25.09.2014 označeného ako Konečné vyúčtovanie exekučného konania, potvrdenie o ukončení exekučného konania vyplýva, že vymožený nárok predstavoval sumu 25.100,44 eur, trovy právneho zastúpenia pri exekúcii sumu 435,56 eur, trovy exekúcie oprávneného sumu 16,50,- eur, odmena exekútora sumu 5.111,- eur, hotové výdavky sumu 60,- eur a 20% DPH z trov exekúcie sumu 1.034,20 eur.

8. Zo žiadosti žalobcu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu zo dňa 08.01.2015 vyplýva, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. a vzniknutú škodu vyčíslil na 6.205,50 eur.

9. Zo žiadosti žalobcu zo dňa 10.02.2015 doručenej žalovanej toho istého dňa vyplýva, že žalobca predložil žalovanej doklady vzťahujúce sa na predmetnú vec.

10. Z predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 03.07.2015 vyplýva, že žalovaná oznámila žalobcovi, že žiadosti nebolo vyhovené.

11. Z listu zo dňa 08.08.2016 označeného ako Započítanie vzájomných pohľadávok vyplýva, že žalobca si voči DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo započítal presne vyšpecifikované pohľadávky a zároveň ho požiadal na úhradu zvyšku pohľadávky z titulu náhrady trov právneho zastúpenia v dovolacom konaní, ktoré predstavuje sumu vo výške 677,57 eur.

12. Z listu označeného ako vyjadrenie k započítaniu zo dňa 08.08.2016 - nesúhlas zo dňa 19.08.2016 vyplýva, že DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo oznámilo žalobcovi, že nesúhlasí so započítaním pohľadávok z jeho strany.

13. V priebehu konania na pojednávaní právna zástupkyňa žalobcu uviedla, že sa v celom rozsahu pridrižiava písomných podaní žalobcu a plne zotrváva na žalobe. V záverečnej reči žalobca uviedol, že boli splnené všetky tri predpoklady zodpovednosti štátu za škodu. Ďalej žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn.: 6Co/215/2014 a uviedol, že exekútorovi za výkon jeho činnosti, ktorá je výkonom verejnej moci patrí odmena, pričom dotknutý súdny exekútor konal na podklade vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo až neskôr zrušené. Žalobca taktiež poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn.: 3Cdo/199/2009.

14. V priebehu konania žalovaný uviedol, že odkazuje na nález Ústavného súdu sp. zn.: II.ÚS 165/2012, z ktorého vyplýva, že žalobca si má svoj nárok predovšetkým uplatniť u súdneho exekútora titulom bezdôvodného obohatenia.

15. Podľa § 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

16. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

17. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

18. Podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

19. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

20. Podľa § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu. Súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

21. Podľa § 451 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník, v znení neskorších predpisov, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

22. Podľa čl. 2 ods. 2 CSP, právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

23. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

24. V zmysle vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení, má súd za preukázané, že nárok žalobcu nie je v celom rozsahu daný a preto jeho žalobu zamietol ako neodôvodnenú na základe dôvodov, ktoré sú špecifikované nižšie v tomto odôvodnení.

25. Žalobca sa v predmetnom sporovom konaní domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu sumu vo výške 6.205,20 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody, ktorá mu mala vzniknúť na základe nezákonne vydaných rozhodnutí Okresného súdu Bratislava II č.k. 50C/239/2011-121 a Krajského súdu v Bratislave č.k.: 6Co/311/2013-136, 6Co/317/2013, ktoré NS SR zrušil a vrátil príslušným súdom nižšieho stupňa na ďalšie konanie. Na základe citovaného rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave následne prebehla voči žalobcovi exekúcia, ktorej súčasťou bola aj odmena exekútora v súhrnnej výške 6.205,20 eur, pričom táto podľa konečného vyúčtovania exekučného konania doručeného príslušným

súdnym exekútorom žalobcovi (č.l. 44) pozostávala z: a) odmeny exekútora vo výške 5.111,- eur, b) hotových výdavkov vo výške 60,- eur a c) 20% DPH z trov exekúcie vo výške 1.034,20 eur.

26. V žalobe aj v priebehu konania žalobca opakovane odkázal na uznesenie NS SR sp. zn.: 3 Cdo/110/2012, ktoré podľa jeho názoru obsahuje obdobný skutkový stav a totožný právny titul ako v prejednávanej spore, pričom žalobca sa odvolal na princíp právnej istoty normovaný v úvodných článkoch CSP (čl.2 ods. 2 CSP). Súd v tomto smere zhodne so žalovaným konštatuje, že nie je možné jedno súdne rozhodnutie označiť za „ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít“ a taktiež k predmetnému rozhodnutiu uvádza, že ako správne uviedol žalobca, predmetné dovolanie bolo zo strany NSSR odmietnuté ako procesne neprípustné a teda NS SR nepreskúmaval vec samu, ale svoj prieskum obmedzil na existenciu resp. neexistenciu dovolacích dôvodov špecifikovaných v tej dobe účinnom Občianskom súdnom poriadku (§ 237 O.s.p). Z vyššie uvedených dôvodov sa nemožno stotožniť s názorom žalobcu, že na ním prezentované uznesenie NS SR je nevyhnutné pozeráť ako na „ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít“.

27. Čo sa týka ďalšieho rozhodnutia na ktoré žalobca v priebehu konania odkázal, konkrétne rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn.: 6Co/215/2014, súd konštatuje, že je toho názoru, že skutkový stav predmetného rozhodnutia nie je aplikovateľný na prejednávaný spor, nakoľko ako v predmetnom rozhodnutí konštatuje Krajský súd v Bratislave, v danej veci exekučný titul nebol zrušený (týmto tvrdením zároveň Krajský súd v Bratislave odlišuje skutkový stav, ktorý si pre potreby svojho rozhodnutia ustálil v konaní pred ním od skutkového stavu ustáleného v konaní pred Ústavným súdom sp. zn.: II.ÚS 165/2012, na ktoré v tomto konaní poukazuje žalovaná a ktoré sa zároveň stalo základom pre právne posúdenie tunajšieho sporu ku ktorému sa súd priklonil.

28. Súd sa v prejednávanej spore v súlade s už spomenutým princípom právnej istoty a v zhode s žalovanou stotožnil s právnym názorom prezentovaným v náleze Ústavného súdu sp. zn.: II.ÚS 165/2012 body 31-36, v ktorých Ústavný súd uviedol nasledovné: „Podstatou právneho odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu je konštatovanie, že medzi účastníkmi exekučného konania ide o verejnoprávny vzťah, ktorý zabezpečuje funkciu štátu, keď súdny exekútor vystupuje voči účastníkom exekučného konania ako nositeľ zvrchovanej verejnej moci. Preto vzhľadom na povahu vzťahu, ktorý vzniká medzi súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť a medzi povinným ako účastníkom exekučného konania, nemôže dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu podľa ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka. Preto podľa krajského súdu prvostupňový súd vo veci sťažovateľky rozhodol správne, keď jej žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovaného - súdneho exekútora. Prvostupňový súd pri svojom rozhodnutí vychádzal aj z judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, konkrétne z uznesenia sp. zn. 3 Cdo 58/2009 a z právneho názoru tam vysloveného: „Exekútor v exekučnom konaní vykonáva úlohy štátneho orgánu, ktorému je zverený výkon verejnej (štátnej) moci v rozsahu ustanovenom Exekučným poriadkom a subsidiárne Občianskym súdnym poriadkom. Právny vzťah súdneho exekútora a účastníka exekučného konania sa nemôže považovať za súkromnoprávny vzťah. Na strane súdneho exekútora nemôže dôjsť k bezdôvodnému obohateniu v zmysle ustanovenia § 451 Občianskeho zákonníka tým, že povinný na základe výzvy [§ 47 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku] zaplatí za výkon exekučnej činnosti vo výzve uvedenú odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu právnemu predpisu.“

Čo sa týka postavenia súdneho exekútora, výkon exekučnej činnosti predstavuje zverený výkon štátnej moci, čo upravuje aj samotná právna úprava (§ 5 ods. 2 Exekučného poriadku) a konštatuje to aj ústavný súd vo svojej už uvedenej judikatúre. Z toho dôvodu sa na súdneho exekútora pri výkone exekučnej činnosti vzťahuje aj právny režim náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Pri realizácii úkonov exekučného konania nie je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd, ale naopak, ako predstaviteľ verejnej moci sa podieľa na plnení pozitívneho záväzku štátu v súvislosti s realizáciou základných práv účastníkov exekučného konania.

Avšak čo sa týka postavenia súdneho exekútora v súvislosti s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie a o jeho odmene je jeho postavenie odlišné. Exekučný poriadok v ustanovení § 37 ods. 1 priznáva súdnemu exekútorovi postavenie účastníka konania, ak súd rozhoduje o trovách exekúcie. Trovami exekúcie sú podľa ustanovenia § 200 ods. 1 Exekučného poriadku odmena exekútora, náhrada hotových výdavkov a náhrada za stratu času pri vykonaní exekúcie. V posudzovanom prípade hotové výdavky tvorili len nepatrnú časť (2,60 €) trov exekúcie, zvyšok trov tvorila len odmena exekútora a DPH. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že pokiaľ ide o postavenie súdneho exekútora vo vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania, prevažuje aspekt jeho postavenia ako osoby vykonávajúcej slobodné povolanie,

ktorá má ekonomický záujem na priebehu a výsledku exekučného konania a ktorej majetkové práva môžu byť rozhodovaním orgánov verejnej moci dotknuté (II. ÚS 4/2012). Súdny exekútor vykonáva súdno-exekútorskú činnosť ako slobodné povolanie (obdobne I. ÚS 199/07, III. ÚS 26/08), a teda aj ako podnikateľskú činnosť na účely tvorby zisku (IV. ÚS 236/08). Ústavný súd preto vo svojej rozhodovacej činnosti meritórne posudzuje namietané porušenie práv súdneho exekútora súvisiacich s rozhodovaním súdu o trovách exekúcie alebo odmene exekútora, pretože v tomto postavení je súdny exekútor nositeľom základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 417/08, II. ÚS 475/2010, IV. ÚS 236/08, IV. ÚS 38/08, III. ÚS 269/08). 34. Ako nositeľ základných práv a slobôd a osoba vykonávajúca slobodné podnikanie však v tejto pozícii nemôže byť súdny exekútor zároveň v postavení nositeľa štátnej moci, a preto sa ústavný súd nestotožňuje s argumentáciou krajského súdu o tom, že v štádiu exekučného konania, keď exekučný súd autoritatívne rozhodoval o trovách exekučného konania, a teda aj o odmene exekútora, vystupoval exekútor voči sťažovateľke ako nositeľ verejnej zvrchovanej moci a bol oprávnený jednostranne zakladať práva alebo povinnosti. V tomto štádiu konania má aj súdny exekútor postavenie účastníka konania a o jeho právach a povinnostiach rozhoduje exekučný súd. Ústavný súd nespochybňuje svoje predchádzajúce závery vyplývajúce z nálezu sp. zn. PL. ÚS 49/03, v zmysle ktorých sa zodpovednosť za škodu pri výkone exekučnej činnosti súdneho exekútora prenáša na štát a aplikuje sa naň právny režim zákona č. 514/2003 Z. z. V posudzovanom prípade je však potrebné odlišiť náhradu škody od bezdôvodného obohatenia. Sťažovateľ si v konaní pred všeobecným súdom (z titulu bezdôvodného obohatenia) vymáhal vrátenie sumy trov exekúcie pozostávajúcej najmä z odmeny súdneho exekútora a DPH, ktorú súdnemu exekútorovi zaplatil na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktoré bolo neskôr zrušené ako nezákonné nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 207/2010. 35. V tejto súvislosti ústavný súd upriamuje pozornosť na judikát Najvyššieho súdu Českej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 3810/2007 konštatuje, že bezdôvodným obohatením je aj plnenie na základe vykonateľného rozhodnutia, ktoré bolo zrušené. V zmysle tohto rozhodnutia: „Zrušením rozhodnutia, na základe ktorého sa plnilo, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, to znamená, že podľa hmotného práva táto povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadáva právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením.“ 36. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti už konštatoval (III. ÚS 361/09), že z dlhobovej a relatívne ustálenej judikatúry všeobecných súdov vyplýva, že nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátu môže byť v občianskom súdnom konaní uplatnený až vtedy, ak žalobca nemohol dosiahnuť uspokojenie svojej pohľadávky z titulu bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto tento prospech získal, a je povinný ho vydať. Pokiaľ má účastník pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia, škoda mu ešte nevznikla, a preto nemôže byť daná zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Nárok na náhradu škody od štátu by mohol úspešne uplatniť iba vtedy, ak by preukázal, že sa bezúspešne domáhal vydania bezdôvodného obohatenia. Aktívnu legitimáciu na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. má ten, komu vzniklo právo na náhradu škody, teda ten, u koho sú splnené všetky predpoklady zodpovednosti štátu za škodu vrátane základného predpokladu tejto zodpovednosti, a to vzniku samotnej škody. Existencia pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylučuje vznik škody ako majetkovej ujmy, a tým aj konkurenciu právnej úpravy zodpovednosti za škodu s právnou úpravou bezdôvodného obohatenia. Kým žalobca má pohľadávku na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu, kto ho získal, resp. kým nepreukázal bezúspešné domáhanie sa vydania tohto obohatenia (ak táto bezúspešnosť nebola ním zavinená), nie je daný základný predpoklad zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 58/1969 Zb., a to existencia samotnej škody (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005 z 31. mája 2006). Skutočnou škodou v zmysle ustanovenia § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka je ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného (spočíva v zmenšení jeho majetkového stavu oproti stavu pred škodovou udalosťou) a je objektívne vyjadriteľná v peniazoch. Skutočnou škodou je aj ujma spočívajúca v neuspokojenej pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi, ktorej náhradu požaduje od štátu ako subjektu zodpovedného za nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Táto škoda však nevzniká už v okamihu splatnosti pohľadávky, resp. omeškania dlžníka, ale až okamihom, keď sa právo veriteľa na plnenie proti dlžníkovi stalo fakticky nevymáhateľným (mutatis mutandis uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 105/2004 zo 7. októbra 2004).

29. Súd má zato, že uvedený právny názor Ústavného súdu podporuje aj konštantná judikatúra NSSR, konkrétne napríklad uznesenie sp.zn.:6Cdo/27/2016, v ktorom NSSR uviedol nasledovný právny názor:“

I odhliadnuc od zjavného skreslenia názoru ponúkaného žalovanou, vyjadreného tak, že „nárok na náhradu škody voči štátu ... vzniká až po tom, ako žalobca úspešne uplatnil nárok ... v adhéznom konaní“ (prvý ucelený odsek na str. 9 rozsudku odvolacieho súdu) a prinášajúceho stret priznania nároku v adhéznom konaní s požiadavkou na priznanie druhovo (a podľa všetkého i nominálne) totožného nároku voči štátu v konaní civilnom, totiž odvolací súd nerozlišoval medzi prípadmi existencie nárokov na vydanie bezdôvodného obohatenia a na náhradu škody voči rôznym osobám a tými prípadmi, v ktorých nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia má povahu doplnkového (záložného) titulu v takých záväzkových vzťahoch, v ktorých ako oprávnený (veriteľ) i zaviazaný (dlžník) figurujú tie isté osoby. Kým na prvé z takýchto prípadov dopadajú i rozsudky NS SR použité v argumentácii žalovanej (účelom je zabrániť zodpovednosti štátu za škodu, pokiaľ existuje možnosť uspokojenia na báze inštitútu bezdôvodného obohatenia od toho, kto takéto obohatenie získal a kto je osobou od štátu odlišnou), jediné z odvolacím súdom aj citovaných stanovísk (na rozdiel od iných iba spomenutých bez ozrejmenia ich obsahu a relevancie na súdenú vec) dopadá na druhú skupinu prípadov zhora a obsahuje riešenie inej (i od prejednávanej veci odchylnej) situácie, v ktorej neexistencia nároku jednej osoby na náhradu škody voči osobe druhej nevyklučuje uspokojenie titulom bezdôvodného obohatenia (to inak za stavu, keď uznesenie NS SR sp. zn. 2 Cdo 48/2010 je považované v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu za exces)“.

30. Súd na dôvažok v tomto smere poukazuje aj na rozhodnutie NSSR sp.zn.: 7 M Cdo 16/2011, kde NS SR uviedol nasledovné:“ Pri rozhodovaní v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. ako o zodpovednosti za iného (viď E., Š.: Zodpovednosť štátu za škodu, Obzor, Bratislava 1971, str. 31-34) treba si uvedomiť, že náhrada škody nepatrí poškodenému, ak sa už škoda napravila z iných v zákone uvedených dôvodov (napríklad tak, že poškodený bol uspokojený vyplatením dávok z nemocenského, zdravotného, či dôchodkového poistenia, prípadne iného poistenia, alebo prijal plnenie z dobrovoľného vydania bezdôvodného obohatenia a pod.). Súvislosti s (bez)úspešným uplatnením nároku poškodeným voči inému subjektu než je štát, môžu byť (v právno-teoretickej rovine) okolnosťou dopadajúcou na obsah zodpovednostného vzťahu medzi štátom a poškodeným z pohľadu otázok spoločnej zodpovednosti za škodu (§ 441 OZ), spôsobu a rozsahu náhrady škody (§ 442 OZ), či výšky škody (§ 443 OZ), ktorými sa súd obligatórne zaoberá v takomto konaní (viď § 20 zákona č. 58/1969 Zb.). Vo všeobecnosti nemožno vylúčiť, že z hľadiska posudzovania tejto zodpovednosti môže nadobúdať na právnom význame aj iné konanie poškodeného; v zásade platí, že v rozsahu, v ktorom bola škoda spôsobená poškodeným, nie je daná zodpovednosť škodcu. Pretože súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou ale len skutkovým vymedzením v žalobe, musí si vyriešiť aj prípadnú konkurenciu (súbehu) právnych nárokov a s pomedzi viacerých vybrať správnu právnu normu. Nemožno tiež vylúčiť, že obnovenie narušenej majetkovej rovnováhy bude možné dosiahnuť prostredníctvom viacerých procesných i hmotnoprávných inštitútov súkromného práva (napr. tiež bezdôvodným obohatením § 451 OZ, náhradou škody, možnosťou podania excindančnej žaloby § 55 Exekučného poriadku a podobne). Tomu musí zodpovedať aj zdôvodnenie rozhodnej právnej kvalifikácie spôsobu reparácie majetkovej nerovnováhy. K súbehu nárokov zaznamenala judikatúra viacero názorov, medzi inými tiež ten, že právo na náhradu škody vôbec nevznikne, kým poškodený má možnosť žiadať najprv vydanie bezdôvodného obohatenia, a to až do uplynutia premičacej doby pre jeho vydanie, a že splatnosť pohľadávky z titulu náhrady škody nastane až rozhodnutím súdu vo veci samej (viď Zborník IV, str. 423, Najvyšší súd SR sp. zn. 4 Cz 110/84 zo 16. apríla 1985, tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 199/2005)“.

31. Súd sa preto v prejednávanom spore plne stotožnil so závermi, ktoré vyplývajú z vyššie uvedených relevantných rozhodnutí NS SR a Ústavného súdu, pričom tieto súdy bezpochyby možno označiť za najvyššie súdne authority v prostredí štruktúry súdnych orgánov Slovenskej republiky. Súd preto nevzhliadol v prejednávanej veci žiaden dôvod na odklon od prezentovanej ustálenej judikatúry. Súd má teda v prejednávanej veci zato, že v časti odmeny súdneho exekútora nejde o výkon činností vyplývajúcich súdnemu exekútorovi z výkonu verejnej moci a preto od neho možno žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia. Tento nárok teda predchádza nároku na náhradu škody a teda priamo vylučuje vznik škody na strane žalobcu ako jedného z troch nevyhnutne potrebných prvkov na priznanie jej náhrady v intenciách zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov.

32. Z vyššie uvedených dôvodov preto súd žalobu zamietol ako v celom rozsahu neodôvodnenú a rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

33. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 255 CSP. Súd žalovanému právo na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal s poukazom na skutočnosť, že žalovaný nežiadala nárok na náhradu trov konania priznať a ani mu žiadne trovy zo spisu nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní, odo dňa jeho doručenia, na tunajšom súde, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie, podľa osobitného zákona.